

ΑΠΟ ΤΟΝ ΟΡΚΟΝ*

· · · · ·

Ἡ Κρήτη!—δὲν ἐχύθηκε τέτοια φωνὴ τριγύρου;
Δὲν εἶν' ἀπάτη λογισμοῦ, δὲν εἶναι πλάσμα ὀνειρώτου·
Ἀκόμα—νά!—τῆς Εὐδοκίᾳς ἀχνολογᾷ τὸ στόμα·
Ὁ μαγεμένος ἦχος του δὲν ἀποσβύσθη ἀκόμα!
ᾠ! πῶς χουμᾶνε γιὰ νὰ ἰδοῦν τ' ἀγαπημένα μέρη,
Ποῦ σημαδεύει ἀκίνητο τῆς κορασιάς τὸ χέρι!
Μὲ τί φωνή, ξανοίγοντας μακρὰ τὸν Ψηλοῤῆτη,
Χίλιας φοραὶς νὰ ξαναποῦν, ἢ Κρήτη! ἀκοῦς, ἢ Κρήτη!
Λὲς ὅτ' ἢ φλόγα τῆς αὐγῆς, ποῦ φέγγει ἀπὸ τὴν Ἴδα,
Τὰ στήθη αὐτὰ ξεπάγωσε μὲ μία τῆς μόνη ἀχτίδα,
Καὶ τόσα κλαῖματα χαρᾶς ἐκεῖθε μέσα βγαίνουν,
Ὅποῦ τὰ πρῶτα αἰσθήματα σὰ χόρτο ἀναχλωραίνουν.
Χαίρονται ἢ δύστυχαις! Καὶ τί στὸν κόσμον θὲ νὰ ἐλπίσουν;
Ἄχ! γιὰ τὴν ἔρημους χαρὰ κ' οἱ ἀγγέλοι θὰ δακρῦσουν!
Στὴ γῆ, ποῦ πλῆθος ἔπασαν, σὰ θερισμένο στάρι,
Ἴσως κανένα θαῦρονε τ' ὀλέθρου ἀπομεινάρι·
Ἡ μία, χωρὶς τὰ τέκνα τῆς, τὸν ἀκλιρο ἀσπρομάλλη,
Ἐνα τῆς μόνον ἀδελφό, κάποιον παιδί τῆς ἄλλη.
Στὸ χῶμα ἐκεῖνο, πούρηκαν τόσοι γενναῖοι τὸ μνήμα,
Νὰ κλάψουνε θὰ δυνηθοῦν, ὡς τὸ κομμένο κλῆμα·
Μιὰ μέρα ἐκεῖ τὰ κόκκαλα θέλει καὶ αὐταὶ ἀφήσουν...
Ἄχ! γιὰ τὴν ἔρημους χαρὰ κ' οἱ ἀγγέλοι θὰ δακρῦσουν!
Ἐκεῖ ποῦ κλαῖνε, καὶ γελοῦν, καὶ δυνατὰ φωνάζουν,
Μ' ἀθῶνα τρομάρα τὰ μικρὰ στὰ μάτια ταῖς κυτάζουν
Ψευδὰ τῆς Κρήτης τ' ὄνομα κατόπι ξαναλένε,
Καὶ, σὰν τὴ μάννα τους καὶ αὐτὰ, χαμογελοῦν καὶ κλαῖνε.
Ἄλλ' ὅσα Κρητικὸπουλὰ χλωμὴ καὶ μακρυσμένη
Στὸ νοῦ τους μνήμη ἐφύλαξαν τῆς γῆς ποῦ τ' ἀναμένει,
Σκαρβαλωμένα στὰ σκοινιά καὶ στὸ κατάρτι τώρα,
Νὰ ξαναἰδοῦν γυρεύουνε τὴν ἀκριβὴ τους χώρα

* Ἴδε σχετικὴ σημείωσι στὴ Λογοτ. Κίνησι.

Κ' ἐνφ' κατάγναντα τὸ φῶς ἀπλοχωράει καὶ βάνει
 Στὰ πορφυρένια γνέφια τῆς ἕνα χρυσὸ στεφάνι,
 Βλέποντας τοῦτα νὰ σειστοῦν ἀπ' τὴν πνοὴ τ' ἀνέμου,
 Ἐπαροῦν πῶς εἶναι οἱ γίγαντες τοῦ κρητικῆς πολέμου,
 Ὅπου μὲ ροῦχα αἵματερὰ καὶ δόξας θεῖο σημάδι,
 Ψηλὰ στὰ κορφοβούνια τους γυροῦν ἀπὸ τὸν Ἄδη.
 Ἰδὲς τ' ἀτρόμητα παιδιὰ! στιγμὴ δὲν ἀπαρηγάξουν
 Τ' ἀνάερο ξάγναντο, κ' ἐκεῖ συμμαζωμένα, μοιάζουν
 Χρυσὸ μελίσι ἀρήθμητο, πιασμένο ἀπὸ κλωνάρι,
 Ποῦ πλέει σταῖς αὔραις τοῦ Μαγιοῦ, κρεμάμενο κουβάρι!
 Πλὴν σὲ ψηλότερη κορφῇ, σὲ τέτοιο μέρος, ὅπου
 Δὲ φτάνει πέταμα πουλιοῦ, δὲ μάτι ἀνθρώπου,
 Τῶν γυναικῶν ἡ δέηση φλογόβολη ἀνεβαίνει,
 Κ' ἴσως οἱ ἀγγέλοι τὴν ἀκοῦν, κατὰ τὸ πλοῖο γυρμένοι.
 Παρακαλοῦν ἢ δύστηχαις, θερμὰ παρακαλοῦνε
 Γιὰ τοὺς πολλοὺς ὀλῶπεσαν, γιὰ τοὺς ἀθλίους ποῦ ζοῦνε,
 Δίχως ἐρώτηση κρυφῇ στὸν Πλάστη ν' αὐθαδεῖασουν
 Ποιὸν ἀκριβὸ θὰ κλάψουνε καὶ ποιόνη θ' ἀγκαλιάσουν.
 Ἐλπίδα, φόβος, λύπη, χαρὰ κ' εὐγνωμοσύνη,
 Σμίγονται χίλια αἰσθήματα στὴν προσευχὴν ἐκείνη,
 Ποῦ μουρμουρίζουνε τ' ἀγνὰ τῆς Κρήτης περιστέρια,
 Μὲ σηκωμένα βλέμματα, μὲ σηκωμένα χέρια.
 Ἔτσι, κ' ἡ νύχτα σὰν διαβῆ, σὰν πάψ' ἡ ἀνεμοζάλη,
 Στὸ φῶς ξανασηκόνονται τὰ λουλουδάκια πάλι
 Ξανασηκόνονται στὸ φῶς, καὶ, πυρωμένα, βγάνουν
 Χίλιαις ὀλόγυρα εὐωδιαῖς, ποῦ μία μονάχη κάνουν.
 Ὡ ναί! περνῶντας τὰ βουνά, περνῶντας κάθε ἀστέρι,
 Βυθίστε τὴν ἀγνότατη ψυχὴ στὰ οὐράνια μέρη,
 Ἐκεῖ ποῦ μ' ἄργητα ὁ Καιρὸς ἢ μὲ τρεχάτη βία
 Ποτέ του δὲν ἐτάραξε τὴν ἄπειρη εὐτυχία.
 Μὴν ἕνας ξένος λογισμὸς αὐτοῦθε σᾶς ἀρπάξῃ,
 Πρὶν σι' ἀκρογιάλι τοῦ νησιοῦ τὸ ξύλο πάη καὶ ἀράξῃ,
 Γιατί, ἀγκαλὰ τραβήξετε πολυκαιροὺς ἀγώναις,
 Ὅλίγαις ὥραις καὶ στιγμαῖς θὰ σᾶς φανοῦν αἰῶνες!

ΤΙ ΑΠΑΙΤΩ

Δὲν ἔχω τὴν ἀπαίτηση,
Καθὼς τὴν ἔχουν ἄλλοι,
Ἄκρα νὰ θέλω ἐντέλεια
Στῆς γυναικὸς τὰ κάλλη.

Ἄπ' ὄλο της τὸ πρόσωπο,
Ἄπ' ὄλο της τὸ σῶμα
Δίχως κανένα ἐλάττωμα
Σὰν τὶ ζητάω;—Τὸ στόμα.

Ἐνα ψεγάδι ἀσήμαντο
Δὲ θέλω νὰ θεωριέται
Ἐκεῖ ποῦ τὸ χαμόγελο
Καὶ τὸ φιλὶ γεννιέται.

ΩΡΑΙΑ ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΗ ΜΕΡΑ

Ἦλιε λαμπρέ, ποῦ νίκησες τοῦ Γενναριοῦ τὸ μῆνα,
Ποιὸ πλάσμα σήμερα ἠμπορεῖ
Ἀχόρταγα νὰ μὴ χαρῆ
κάθε γλυκειά σου ἀχτίνα;

Παντοῦ μὲ ἀγάπη χύνεται, τὸ θεῖο φιλὶ της δίνει
Στὴν ἀνθισμένη ἀμυγδαλιά,
Κ' ἔχει γιὰ τ' ἄσπρα μου μαλλιά
τὴν ἴδια καλοσύνη.

Μὰ τέτοια μέρα εἶν' εὐκόλο νὰ βγάλῃ ὠραῖο λουλουδι
Καὶ στ' ἄγρια μέρη της ἡ γῆ,
Ὡς ἀπὸ μέσα μου νὰ βγῆ
χαρούμενο τραγοῦδι.

Στὴ γενικὴ ἀναγάλλιαση, μόλις κ' ἐγὼ νικήσω
Τὰ κρύα μου χρόνια, σὰν ἐσέ,
Θ' ἀκούσης, Ἦλιε μου χρυσέ,
πῶς θέλω σὲ τιμήσω.